

VIOLÈNCIA PREBÈL·LICA (I)

Sovint s'ha dit que la violència contra les persones i béns eclesiàstics va ser conseqüència de la signatura de la famosa carta col·lectiva de l'episcopat espanyol del 1937. Però la veritat és que entre febrer i juny de 1936 la pressió de grups de laïcistes extrems propicià una onada de violències envers el personal i béns de l'Església Catòlica. Però ara la valuosa informació del ministeri de Governació de l'època, la documentació parlamentària i el material servat als arxius eclesiàstics, ha permès l'estudi de la legislació de la Segona República de 1931, que no solament volia separar l'Església de l'Estat, sinó que perseguia una política de secularització de les consciències d'ordre revolucionari. I això portà a greus debats parlamentaris i a enfrontaments socials i partidistes. Perquè mentre els de dretes desitjaven la relació de privilegi amb l'Església Catòlica, altres d'esquerra veien en la República la possibilitat d'eliminar d'una vegada per totes la presència social, cultural i educadora de l'Església Catòlica, a la qual responsabilitzaven d'anar a favor d'interessos particulars i en contra del progrés del país. Així, la política religiosa del primer bienni provocà conflictes locals, ran de la supressió del crucifix a les escoles, la secularització dels cementiris, la prohibició dels enterraments catòlics, la dissolució de la Companyia de Jesús i substitució de l'ensenyament catòlic per l'ensenyament laic. I aquests episodis de violència anticlerical, eren una autèntica amenaça per a la supervivència de l'Església. El maig de 1931 hi hagué una crema de convents, també al desembre de 1933 amb les insurreccions anarquistes que de manera *in cescendo* arribaren a la Revolució d'Octubre de 1934, quan cremaren molts edificis, es perdé molt patrimoni cultural i artístic eclesiàstic i assassinaren 34 clergues i religiosos. Ara que per als socialistes, l'Església era: "un partido político más", que els banquers i terratinents utilitzaven per comprar consciències i guanyar diners (1). I deien que "en las próximas elecciones desatarán los clérigos una terrible ofensiva contra la democracia republicana" (2).

I és que per una part criticaven l'associació del catolicisme amb el cedisme, com si els que en formaven part estiguessin cometent un delictes d'antirrepublicanisme, no més pel fet de defensar certes candidatures en les eleccions, i per altra no solament no feien cap autocrítica de la Revolució d'Octubre, sinó que deien que aquella violència havia estat "preventiva i en defensa de la democràcia", oblidant que els comunistes anaven a implantar no la democràcia, sinó la dictadura del poble (continuarà).

E. ZARAGOZA

(1) *El Socialista*, 31-III-1936.

(2) *El Socialista*, 4-II-1936.

EDITORIAL HERÈNCIA HOTELS ANLLÓ NO TAN BO

L'editorial de l'edició del passat 6 de febrer la vàrem titular *L'herència Anlló ara va de bo*, però ara darrerament els fets han demostrat que no era realment tan bo. A la subhasta anunciada pel proper dia 8 d'abril resulta que no s'hi posaran els edificis dels hotels pels problemes d'un contenciós que hi ha entre el propietari d'un hotel de Sant Feliu que volia pel seu les mateixes condicions del POUM que permeten a alguns dels hotels Anlló tant l'ús hotelier com residencial. També un dels hotel estrella del paquet com és el Panorama s'hagut de posposar la subhasta uns sis mesos pels problemes d'uns embargaments i altres titularitats sobre la finca.

Amb tot aquest cúmulo de circumstàncies queda demostrat que Sant Feliu no té sort amb l'herència intestada dels germans Anlló, que des de fa onze anys s'ha convertit en una història interminable, de la qual se'n podrien treure algunes conclusions i dubtes descrits en una altra ocasió fa algun temps en aquesta mateixa secció. Realment els germans Anlló, solters tots dos volien deixar les seves finques a la ciutat de Sant Feliu en morir? Volien que la ciutat gaudís realment del seu patrimoni? En realitat no eren molt amics de ningú i mai havien demostrat interès pel futur dels seus hotels. Les respostes a aquestes preguntes les podrien respondre ells mateixos o algun familiar o amic més propers, si és que d'aquests darrers en varen arribar a tenir, encara que malauradament i probable no n'existeixen.

Les informacions de l'any 2002 diuen que una vegada mort en Joan el mes febrer i al cap de poc temps en Francisco, aquest darrer sembla que va rebre la visita d'un representant municipal d'aleshores, recordant-li fer quelcom per a la ciutat com a donacions o cessions rebent la callada per resposta, morint també en soledat als pocs dies de la visita i deixant les seves propietats i béns adquirits en alguns anys sense hereus, que passaren posteriorment en mans de la Generalitat.

Davant d'aquest cúmulo de circumstàncies que han succeït amb la denominada intestada herència Anlló, on al llarg d'aquests onze anys, tant per part del govern català que hi ha hagut de diferents colors i que han deixat de banda resoldre aquesta qüestió primordial, com pels governs locals que també han passat per l'Ajuntament i que potser tampoc han estat a l'alçada de les circumstàncies amb la necessària insistència en fer que aquest tema tingués un bon final favorable per a la ciutat, tot plegat fa que després d'aquests anys transcorreguts, encara estigui pendent de regularitzar-se aquesta situació completament perjudicial per als interessos de Sant Feliu.

NIQUETIARES GUIXOLÈNS

L'SPRITZ

L'spritz és un aperitiu típic del Friül i el Vènet, però aviat aquest nom serà més conegut per una app que d'aquí quatre dies duran tots els mòbils, i que permetrà llegir fins a 1.000 paraules per minut.

Sembla impossible, però he fet la prova i funciona, t'empasses mil paraules per minut. Per fer-vos una idea de què són 1.000 paraules per minut, el meu últim llibre en té unes 57.000, que ocupen 180 pàgines. Amb l'Spritz te'l llegiràs en menys d'una hora. Les dues parts de *El Quixot* fan unes 382.000 paraules. Sis hores i mitja de lectura amb l'Spritz, un matí. Aquesta columna són 496 paraules, no arriba a mig minut.

Jo que m'estimo tant l'ebook i les tecnologies de distribució de l'escriptura, aquí m'he quedat veient visions. Quina animalada! L'Spritz tindrà èxit en tot allò que siguin lectures obligatòries, entre els estudiants, entre els funcionaris i els opositors, entre els jutges, els advocats i els notaris, però serà un fracàs en la lectura punta, la literària, i, en el fons, un fracàs en qualsevol lectura.

Literatura és pensament i el pensament no el fas passar per un embut, i l'Spritz és això, un embut per anar-te embotint llibres a 60.000 paraules/hora. El pensament té un temps propi, cada pensament es pensa en un temps particular, i un dels grans avantatges de l'escriptura, si no el principal, precisament és que les paraules s'ajusten al temps del pensar. Jo haig de poder passar-me vint minuts amb un paràgraf de Montaigne, compreneu? Amb el paràgraf quiet a sota els ulls i no amb les paraules saltant per la pantalla com llagostes. Un bon paràgraf és una pintura, jo vull poder anar endavant i endarrere, passar l'ull pels marges, encantar-me en una paraula i el seu dibuix, necessito poder-me aturar en un adjectiu, en un nom o una coma. Un bon paràgraf és un paisatge, un bon paràgraf és un bon plat, no te'l pots menjar amb pressa. Fins i tot les arts més lligades al temps, la música i el cine, tenen per cada obra un seu temps específic. Se situen temporalment com se situen espacialment les altres arts, però acoten un espai temporal: a l'interior de l'execució musical, a dintre de la pel·lícula, el temps també va a la seva, i és diferent per cadascú.

L'Spritz tindrà un avantatge. Serà la màquina que distingirà què és i què no és literatura. Finalment l'hem trobat i en això serà revolucionària. Com podies saber, fins avui, si una persona, un estudiant, per exemple, s'havia llegit o no un llibre? Podem llegir literàriament la llista de la compra, però també podem passar la vista per totes les frases del *Hamlet* sense haver-lo llegit realment. Ara podem saber si algú llegeix o bé li sembla que llegeix. I serà una sorpresa per segons qui: inesperadament, perquè s'hauran fet defensors de l'Spritz i s'hauran llegit biblioteques senceres, se'ls haurà d'explicar que en realitat no els interessa gens la lectura.

TONI SALA

www.setmanariancora.cat - facebook: Setmanari Ancora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ANCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola - Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores - Tel. i fax: 972 328 366 - Adreça postal: Apartat 99 - 17220 Sant Feliu de Guixols - Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat -

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACPC

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència